RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 229.890 van 21 januari 2015
in de zaak A. 208.960/XIV-35.925

In zake : Tom LAGAE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Geert Ampe
kantoor houdend te 8400 Oostende
Kerkstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Dervaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 22 april 2013 waarbij het beroep tegen het besluit van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 1 juni 2011 wordt verworpen en waarbij wordt beslist dat verzoeker naar de toekomst toe geen wapens meer in zijn bezit kan houden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen hebben ieder een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Vincent Christiaens, die *loco* advocaat Geert Ampe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft zeven vergunningen voor het voorhanden hebben van een vuurwapen en drie geregistreerde jachtwapens.

3.2. De korpschef van de lokale politie Westkust meldt op 10 februari 2011 aan de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen dat bij een huiszoeking in de woning van verzoeker dertien niet-vergunde vuurwapens en één verboden wapen (vuurwapen met geluidsdemper) in beslag werden genomen. De

korpschef vraagt de gouverneur om eventueel toepassing te maken van artikel 13, tweede lid, van de wapenwet.

3.3. De gouverneur van de provincie West-Vlaanderen beslist op 1 juni 2011 dat aan verzoeker het recht wordt ontzegd om nog zijn tien vuurwapens en bijhorende munitie te bezitten.

Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de minister van Justitie.

3.4. Op 16 februari 2012 verwerpt de minister van Justitie het administratief beroep.

Verzoeker dient een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (G/A 204.432/VII-38.487). De minister van Justitie trekt op 27 maart 2013 de voormelde beslissing van 16 februari 2012 in, waarop verzoeker afstand doet van het beroep. Die afstand wordt vastgesteld bij arrest nr. 223.865 van 13 juni 2013.

3.5. Op 22 april 2013 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie het volgende:

> "[…]
> Op 12 april 2010 bood uw broer, N[…] L[…], zich aan bij de politie westkust alwaar werd vastgesteld dat hij niet in orde was met de nieuwe wapenwet. Hij gaf twee vuurwapens af aan de politiediensten en verklaarde dat hij drie wapens heeft achtergelaten bij zijn ouders toen hij de ouderlijke woning verliet.
> Naar aanleiding daarvan gaf de heer procureur des Konings, Y. K[…], een opdracht tot huiszoeking zowel bij uzelf als bij uw vader, de heer G[…] L[…].
> Tijdens de huiszoeking toont u uw geregistreerde wapens. Tussen die wapens wordt een karabijn, merk Marlin, model 30AS, lever-action, kaliber 30-30 Win, serienummer 09025565 gevonden, een wapen waarmee u niet in orde bent. Dit wapen werd in beslag genomen.
> Bij opvraging van het wapen in het Centraal Wapenregister, bleek het ingeschreven te zijn op naam van K[…] K[…], overleden op 7 juni 1996. Diezelfde dag van overlijden van voornoemde werd het wapen op zijn naam in het CWR gewijzigd met de code AFSTAND/VERKOCHT. De kinderen van de heer K[…] K[…] wisten niet wat er met het wapen was gebeurd na het overlijden van hun vader.

U beweerde de heer K[…] K[…] niet te kennen.

Gedurende dezelfde huiszoeking, bij controle van de wapenkast waarin de geregistreerde vuurwapens werden bewaard, ontbraken drie geregistreerde vuurwapens. U meldde dat deze beneden in de kelder werden bewaard.

In de niet gebruikte sauna in de kelder werden een twintigtal vuurwapens gevonden, sommige ervan waren vergunningsplichtig, andere vrij verkrijgbaar.

Om zekerheid te krijgen over het statuut van de vuurwapens werden ze overgebracht naar het commissariaat zodat de Proefbank te Luik de vuurwapens kon kwalificeren. Het betrof uiteindelijk 14 vuurwapens (4 vuistvuurwapens en 10 lange vuurwapens).

Geconfronteerd met deze situatie, antwoordde u dat het ging om collectiestukken, vandaar dat u geen vergunningen had aangevraagd.

Sommige van die wapens waren geoxideerd en gepiqueerd, zodat niet alle kenmerken konden worden vastgesteld.

Volgende vuurwapens werden naar het commissariaat gebracht en onderzocht door de Proefbank te Luik :

- een pistool, merk (vermoedelijk) Eibar, model 1924, serienummer 1550, kaliber 7,65;

- een pistool, merk Colt, patented apr ?? 1897, dec. 22 190?, serienummer niet meer leesbaar, kaliber .32;

- een pistool merk Öwa (Arsenal Vienna Austria), serienummer 13390, kaliber 6,35;

- een revolver, zonder merk, serienummer 29, kaliber vermoedelijk .45 (diameter patroon 12,8 mm).

De Proefbank te Luik besloot dat het hier om vier vergunningsplichtige vuurwapens ging, waarvoor u geen vergunning kon voorleggen.

Van volgende vuurwapens was de wapendeskundige van de politie westkust zelf overtuigd dat ze vergunningsplichtig waren; doch u beschikte niet over een vergunning:

- een karabijn, merk Anschutz, éénschot grendel, serienummer 42676, kaliber .22 LR;

- een karabijn, merk Marlin, model 30AS, lever-action, serienummer 09025565, kaliber 30-30 Win (dit betreft het wapen dat in het CWR geregistreerd stond op naam van K[…] K[…] - zie ook supra);

- een karabijn, merk Grimard Liège, Canna Cromata, éénloop tuimelaar, serienummer 91551, kaliber 36;

- een karabijn, zonder merk, éénloop grendel, serienummer 394946 of 394947 (als laatste cijfer is er zowel een 6 als een 7 erbovenop aangebracht), kaliber 9 mm Flobert;

- een karabijn, Josef G. Landmann, model automat 65, serienummer 03677, kaliber .22LR.

Drie volgende vuurwapens waarvan de wapendeskundige niet zeker was of ze al dan niet vergunningsplichtig waren werden ook door de Proefbank onderzocht :

- een karabijn, Winchester, patented august 212 1894, lever-action, serienummer 913490, kaliber 30 WCF;

- een karabijn, St. Etienne, model 1874 M80, enkelschot, serienummers 33615,67935, 3095, kaliber 12;

- karabijn, Fabrica de armes La Coruna, model 1917, cat. 79, serienummer F7751, kaliber onbekend;

Ook hier betreft het drie vergunningsplichtige wapens, aangezien vastgesteld werd dat het derde wapen de karabijn met het merk Fabrica de armes La Coruna, niet het model uit 1917, doch het model uit 1947 betrof.

Nog een ander gevonden wapen, met name, een karabijn Erma, model M1,

halfautomatisch, serienummer E 141060, kaliber .22LR was voorzien van een geluiddemper. Het betrof dus een verboden wapen ex art. 3 §1, 15° van de wapenwet (zie supra).

Het laatste gevonden wapen betrof een karabijn, merk onbekend, serienummer 117 en 180, kaliber 12. Dit wapen werd onmiddellijk erkend door uw broer, L[...] N[…], als zijnde één van de drie "verdwenen" wapens.

Toen u naderhand verhoord werd over deze aangelegenheid vertelde u dat het wapens van uw vader betrof, de heer L[…] G[…], die deze aan u zou gegeven hebben toen hij geconfronteerd werd met een levensbedreigende ziekte en hij met zelfmoordgedachten kampte. Uw vader, G[…] L[…] bevestigde dit in zijn eigen verklaring.

Bij het parket te Veurne is het onderzoek over deze aangelegenheid nog niet afgesloten, desalniettemin staan de feiten vast: u bent, in strijd met de wapenwet, in het bezit van vergunningsplichtige wapens zonder daarvoor de nodige vergunningen te bezitten, meer nog u bent zelfs in het bezit van een verboden wapen, hetzij een wapen met een geluiddemper.

Of deze wapens al dan niet eigendom zijn van uw vader doet hieraan geen afbreuk, vuurwapens dienen immers te worden bewaard in de verblijfplaats van de houder ervan en die houder moet over de nodige vergunningen beschikken (zie supra art. 11).

Het bewaren van wapens in een niet gebruikte sauna is uiteraard ook uit den boze en volledig in strijd met art. 11, § 5 van het K.B. van 24 april 1997, zoals hiervoor vermeld.

De lokale politie Westkust verstrekt geen uitgesproken advies, doch wijst er de federale wapendienst op dat er, naast het voornoemde proces-verbaal met nr. VU.36.L3.000606/2011, nog een proces-verbaal bestaat van 27 september 1992 ook aangaande wapens en munitie (het PV zelf zou niet meer terug te vinden zijn) en dat er een veroordeling voorligt inzake verkeer d.d. 1 augustus 2011.

Het advies van de procureur des Konings d.d. 22 september 2011 is onverdeeld negatief; hij verwijst hiertoe naar reeds voornoemd strafdossier met nr. VU.36.L3.000606/2011.

Het feit dat de procureur des Konings te Brugge het schrijven aan onze diensten heeft gericht is van geen belang. Het betreft hier een interne coördinatie binnen de diensten, waarbij alle adviesaanvragen verband houdende met wapens gericht worden aan het parket te Brugge die dan de noodzakelijke informatie inwint Hiervoor verwijzen wij naar het Protocolakkoord betreffende het parketsamen-werkingsverband en de steunverlening binnen de provincie West-Vlaanderen d.d. 14 december 2009 waarin vermeld staat dat betreffende de burgerlijke adviezen inzake wapenvergunning het parket Brugge alle adviesaanvragen van de provincie West-Vlaanderen behandelt, dat de bevoegde politiediensten hun opdrachten krijgen van het parket Brugge en dat de uitgevoerde opdrachten ook aan het parket Brugge dient te worden toegezonden.

Uit al deze feiten (illegaal bezit van vuurwapens, illegaal bezit van een verboden wapen, het voorhanden hebben van wapens zonder te voldoen aan de veiligheids-voorschriften) weerhouden wij dat uw gedrag strijdig is met de openbare orde zoals ze hiervoor uitgebreid werd omschreven. Derhalve kunnen wij niets anders dan het besluit van de gouverneur van West-Vlaanderen d.d. 1 juni 2011, dat u het recht ontzegd voornoemde vuurwapens voorhanden te hebben, bevestigen. Ook naar de toekomst toe kunt u geen wapens meer in uw bezit houden."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 190 van de Grondwet, van artikel 30 van de wapenwet en van het ministerieel besluit van 21 september 2012. Hij zet uiteen dat bij ministerieel besluit van 21 september 2012 delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan de adviseur die de Federale wapenkamer leidt om te beslissen over de beroepen die op basis van artikel 30 van de wapenwet worden ingesteld en dat de bestreden beslissing werd genomen door adviseur F.I. terwijl hem geen publicatie in het Belgisch Staatsblad bekend is waarbij aan adviseur F.I. de leiding van de Federale Wapendienst werd toegekend.

Verzoeker preciseert in zijn memorie van wederantwoord dat hij aanvoert dat er geen publicatie is inzake de persoon die de Federale Wapendienst leidt.

In zijn laatste memorie voegt verzoeker daar nog aan toe dat de bewering dat F.I. de adviseur is die Federale Wapendienst leidt, "gewoon niet verbindend" is. Het besluit waarbij de ambtenaar die deze dienst leidt, is van belang voor de algemeenheid van de burgers.

Beoordeling

5. Artikel 30, eerste lid, van de wapenwet luidt:

> "Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen."

Luidens deze bepaling kunnen dus zowel de minister van Justitie als diens gemachtigde (hierna: de beroepsinstantie) uitspraak doen over het beroep tegen de beslissing van de gouverneur.

6. In het Belgisch Staatsblad van 1 oktober 2012 is het volgende ministerieel besluit van 21 september 2012 bekendgemaakt:

> "De Minister van Justitie,
> Gelet op artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens,
> Besluit:
> Om te beslissen over de beroepen die op basis van artikel 30 van de Wapenwet worden ingesteld, wordt delegatie van bevoegdheid verleend aan de houders van de volgende functies:
> - de directeur-generaal van het directoraat-generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden;
> - de adviseur-generaal die de directie strafrecht binnen dit directoraat-generaal leidt;
> - de adviseur die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt;
> - in geval van verhindering van de voornoemde personen, elke agent van niveau A behorend tot de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan."

Aangezien artikel 30 van de wapenwet niet vereist dat de delegatie *nominatim* aan een bepaalde ambtenaar wordt verleend, moet de aanwijzing of benoeming van de ambtenaar "die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt", niet worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

7. Te dezen is de bestreden beslissing ondertekend door adviseur F. I., met de vermelding "aan wie bij Ministerieel besluit d.d. 21 september 2012, verschenen in het Belgisch Staatsblad op 1 oktober 2012, handtekenbevoegdheid werd verleend." Verzoeker brengt geen redenen aan om eraan te twijfelen dat adviseur F.I. ten tijde van de ondertekening van de bestreden beslissing de adviseur was die de Federale Wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidde.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 190 van de Grondwet betreft, wordt door verzoeker geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat

deze grief geacht moet worden ofwel samen vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

9. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet doordat de gouverneur, bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker, kan beslissen "na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings bevoegd voor deze verblijfplaats (art. 11, § 1, lid 2, *in fine*) van de procureur des Konings van het arrondissement waar de betrokkene zijn verblijfplaats heeft (art. 13, lid 1, *in fine*), terwijl telkens uitsluitend advies werd gevraagd aan de procureur des Konings van het arrondissement Brugge, niettegenstaande dat [verzoeker] zijn verblijfplaats heeft in het gerechtelijk arrondissement Veurne."

Verzoeker licht toe dat hij te Nieuwpoort woont en dat het wettelijk voorschrift duidelijk is. Hij kan alleen maar vaststellen dat dit wettelijk voorschrift flagrant werd miskend en dat hij naar aanleiding van zijn beroepsbeslissing ter zake zijn verwondering uitdrukte nopens een tussenkomst van de procureur des Koning te Brugge. Het motief, met name een zogenaamd nieuw beleid inzake wapens vanwege de parketten, is niet dienend. De verwerende partij kan zich niet beroepen op het "protocolakkoord betreffende het parket-samenwerkingsverband en de steunverlening binnen de provincie West-Vlaanderen" dat op 14 december 2009 door de procureur-generaal te Gent en de procureurs des Konings van Brugge, Kortrijk, Ieper en Veurne werd ondertekend. Een dergelijk protocolakkoord vermag volgens verzoeker immers geen afbreuk te doen aan de dwingende bepalingen van de wapenwet die stellen dat

het advies dient te worden verleend door de procureur des Konings van het arrondissement waar de betrokkene zijn verblijfplaats heeft.

11. In zijn memorie van wederantwoord wijst verzoeker op het verschil tussen de bewoordingen van artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet - dat het heeft over "de procureur des Konings bevoegd voor deze verblijfplaats" - en artikel 13, eerste lid, van de wapenwet, dat een advies vereist van "de procureur des Konings van het arrondissement waar de betrokkene zijn verblijfplaats heeft". Volgens verzoeker werd de bestreden beslissing genomen op basis van artikel 13, eerste lid, van de wapenwet zodat ter zake uitsluitend de procureur des Konings van het arrondissement waar hij zijn verblijfplaats heeft, bevoegd is. Verzoeker stelt dat artikel 326, § 2, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek enkel een tijdelijke delegatie toelaat, terwijl er zowel in het aangehaalde protocolakkoord als in het delegatiebesluit van 28 oktober 2010 van een machtiging om het ambt tijdelijk waar te nemen in een ander arrondissement hoegenaamd geen sprake is.

In zijn laatste memorie voegt verzoeker daar nog aan toe dat de bewoordingen van artikel 326, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek klaar en duidelijk zijn, in die zin dat er uitsluitend opdracht kan worden gegeven om dat ambt tijdelijk waar te nemen. In het besluit van 28 oktober 2010 is van een dergelijke opdracht beperkt in de tijd geen sprake. Het feit dat een niet in de tijd beperkte opdracht werd gegeven, die bij hypothese steeds kan worden ingetrokken of gewijzigd, is volgens verzoeker uiteraard niet hetzelfde als een tijdelijke opdracht. "Ten overvloede" stelt verzoeker zich nog de vraag of en in welke mate de verwerende partij zich op het delegatiebesluit vermag te beroepen. Het administratief dossier bevat immers slechts een niet ondertekend afschrift en er ligt geen publicatie in het Belgisch Staatsblad van het delegatiebesluit voor.

Beoordeling

12. Artikel 30 van de wapenwet luidt:

"Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval

van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.

Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift."

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

13. De wapenwet bevat geen normatieve verplichting om in administratief beroep adviezen in te winnen. De door verzoeker geschonden geachte, in de artikelen 11, § 1, tweede lid en 13, eerste lid, van de wapenwet verplichte gestelde consultatieplicht, situeert zich aldus enkel in de eerste administratieve aanleg van de procedure, zodat het middel betrekking heeft op de onregelmatigheid van een in eerste aanleg verplicht gestelde substantiële pleegvorm. Gelet op de zo-even aangehaalde devolutieve werking van het administratief beroep, kunnen evenwel onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept, niet tot nietigheid van de bestreden beroepsbeslissing leiden, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg kunnen worden gedekt door de beslissing in beroep. Verzoeker voert niet aan dat dit te dezen niet het geval is. Dit klemt te dezen des te meer aangezien, zoals zal blijken uit de behandeling van het derde middel, het determinerend motief van de bestreden beslissing geen steun vindt in het in eerste aanleg, vermeend onregelmatig advies. Het middel is derhalve in dit opzicht niet dienend.

14. Het middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

15. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van artikel 11,§ 1, tweede lid, en artikel 13, eerste lid, van de wapenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, doordat de minister het beroep heeft verworpen zonder te beschikken over een gemotiveerd en omstandig advies van de procureur des Konings en "onder de uitsluitende verwijzing naar een beweerdelijk niet-afgehandeld strafdossier", terwijl de adviesvereiste zoals voorgeschreven door artikel 11, § 1, tweede lid en 13, eerste lid, van de wapenwet "evident uitsluitend in die zin kan worden begrepen dat een gemotiveerd en omstandig advies moet worden uitgebracht" en "met dien verstande dat de uitsluitende verwijzing naar een niet-afgehandeld strafdossier evident nooit toelaat een definitieve beslissing te nemen" en dat daarenboven vaststaat dat het strafdossier wel is afgehandeld overigens met dien verstande dat de procureur des Konings te Veurne van oordeel was dat de concrete feitelijke toestand van dien aard was dat aan verzoeker de mogelijkheid werd geboden een minnelijke schikking te betalen die, na aanvullend onderzoek, overigens werd herleid tot 200 euro.

Verzoeker licht in de eerste plaats toe dat de bestreden beslissing geen formele grondslag bevat om te beslissen dat hij "ook naar de toekomst toe geen wapens meer in zijn bezit kan houden" en dat wat de formele rechtsgrond te dezen betreft, dergelijke formele rechtsgrond niet bestaat nu de minister terzake elke bevoegdheid mist. Een nieuwe of toekomstige aanvraag tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dient immers het voorwerp uit te maken van een individuele beoordeling op dat tijdstip.

Vervolgens meent verzoeker dat de feitelijke grondslagen niet voorhanden zijn en elke motivering in die zin ontbreekt wat de intrekking betreft van de wapenvergunningen. Er werd uitsluitend advies ingewonnen bij de niet-bevoegde procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement Brugge en diens advies is dan ook extreem summier en compleet achterhaald nu de overweging dat het onderzoek over deze aangelegenheid bij het parket te Veurne nog niet is afgesloten, elke feitelijke grondslag mist. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing meent hieraan te kunnen verhelpen door enkele feiten als vaststaand te citeren uit het overgelegd, niet afgehandeld strafdossier. Verzoeker betwist dat er hem enige strafrechtelijke inbreuk kan worden aangewreven en de minister miskent het vermoeden van onschuld in zoverre hij zonder meer aanneemt dat verzoeker die inbreuken wel zou hebben begaan. Het voorliggend proces-verbaal laat volgens verzoeker de verwerende partij niet toe een definitieve beslissing te nemen omtrent de feitelijkheden zonder te informeren naar de uitslag van het gerechtelijk onderzoek. De feitengaring is achterhaald nu het straf-onderzoek inmiddels wel werd afgesloten en de strafvordering daarenboven is vervallen. Verzoeker stelt dan ook dat de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing onbestaand is en dat de bestreden beslissing in geen enkel opzicht deugdelijk is gemotiveerd, “nu niet eens kennis werd genomen van het afgehandeld strafonderzoek en het gevolg dat de procureur des Konings daaraan heeft gegeven”.

De bestreden beslissing is ook kennelijk onzorgvuldig nu er zonder meer werd geweigerd een deugdelijk advies in te winnen van de bevoegde procureur des Konings en dit niettegenstaande het wel voorliggend, onverkort gunstig moraliteitsverslag inzake verzoeker. De beslissing is kennelijk onredelijk nu er zonder meer wordt beslist tot een definitieve intrekking, niettegenstaande hoogstens een schorsing had kunnen worden overwogen, “rekening houdend met de concrete feitelijke toedracht die wel werd in acht genomen door de procureur des Konings te Veurne”. Voorts is het gerechtvaardigd vertrouwen van verzoeker geschonden in de tussenkomst van de minister van Justitie nu hij er toch wel minstens mocht van uitgaan dat de minister van Justitie enigszins rekening zou

houden met het vermoeden van onschuld en aldus geen definitieve beslissing zou nemen vooraleer zich ter dege te informeren nopens de stand van het strafrechtelijk onderzoek en het gevolg dat de procureur des Konings daaraan zou verlenen.

Voorts toont volgens verzoeker de verwerende partij niet aan in welk opzicht het voorhanden hebben van zijn tien vuurwapens zou kunnen bijdragen aan een verstoring van de openbare orde. Hij merkt op dat zowel het moraliteitsverslag van 2007 als dat van 2011 onverkort gunstig zijn en dat er geen enkel gegeven bekend is, noch aan de lokale politie noch aan de procureur des Konings waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er ook maar iets negatiefs is in hoofde van verzoeker. Het enige "wat dus overblijft" is een strafdossier van 2011 dat in essentie betrekking heeft op vuurwapens waarvan hij geen eigenaar is, waarvan hij betwist houder te zijn in de zin van de wapenwet en waarbij zijn tussenkomst enkel was ingegeven door de wens zijn vader te behoeden voor ongelukken. Zodra is gebleken dat zijn vader de wettelijke voorschriften niet had nageleefd, werd het nodige gedaan om die wapens te vernietigen.

16. De verwerende partij gaat in de memorie van antwoord niet in op de kritiek van verzoeker inzake de beslissing dat verzoeker "ook naar de toekomst toe" geen wapens meer in zijn bezit kan houden.

In de laatste memorie stelt de verwerende partij ter zake dat de maatregel van intrekking van vergunningen perfect samengaat met de bepaling dat verzoeker naar de toekomst toe geen wapens meer in bezit kan houden. Volgens de verwerende partij is dit laatste "het loutere praktische gevolg van de intrekkingsbeslissing" en kadert die binnen haar bevoegdheid. De verwerende partij wijst nog op het gebruik van het werkwoord "kunnen", wat volgens haar duidt op een mogelijkheid ten gevolge van de omstandigheden en wat betekent dat de beoordelingsbevoegdheid van de overheid die toekomstige vergunnings-aanvragen zou beoordelen niet wordt beperkt. De beoordeling van de latere vergunningsaanvraag zal conform artikel 11, § 3, 5° van de wapenwet kunnen worden beoordeeld op de actualiteit van de redenen voor de bestreden beslissing

die volgens de verwerende partij duidelijk bepaalt: “nu niet en wat ons betreft bij voorkeur nooit meer.”

17. In de memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker dat hij, voor wat zijn eigen wapens betreft, volledig in orde was wat er volgens hem op wijst dat hij zich bewust is van het feit en de noodzaak om omzichtig met wapens om te springen en de voorschriften inzake het opbergen ervan na te leven. De verroeste en in onbruik geraakte wapens van zijn vader lagen opgeslagen in een ongebruikte saunaruimte, in de afgesloten kelder van zijn woning. Voorts meent verzoeker dat de verwerende partij zich er niet om bekommerd heeft over een volledig dossier te beschikken. Het feit dat de bestreden beslissing dateert van slechts enkele dagen na de minnelijke schikking acht hij niet van belang. De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen kennis willen nemen van de werkelijke feitelijke toedracht van de zaak omdat zij hem ten koste van alles het wapenbezit wenst te ontzeggen. Volgens verzoeker bestaat er geen redelijk verband tussen de feiten en de beslissing om zijn wapenvergunningen in te trekken. De procureur des Konings te Veurne heeft de concrete feitelijke toedracht wel in zijn juiste context gesitueerd en een minnelijke schikking voorgesteld die hij nadien nog heeft herleid. Indien de procureur des Konings van oordeel was dat de feiten de openbare orde zouden kunnen verstoren, zou hij de zaak hebben voorgelegd aan de correctionele rechtbank. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing, gelet op de concrete omstandigheden, kennelijk onredelijk is.

In de laatste memorie benadrukt verzoeker dat het loutere feit dat de procureur des Konings van zijn verblijfplaats eerst beslist tot het voorstellen van een minnelijke schikking en vervolgens beslist om het bedrag ervan te herleiden, er reeds op wijst dat het standpunt van de procureur des Konings inzake de vraag of het wapenbezit van verzoeker een gevaar kan opleveren voor de openbare orde, is gewijzigd. Het gaat niet op een beslissing te nemen zonder advies in te winnen nopens de vraag of het voorstel tot minnelijke schikking is ingegeven vanuit de overtuiging van de procureur des Konings dat zijn wapenbezit geen gevaar kan opleveren voor de openbare orde.

Beoordeling

De "feitelijke grondslag" van de beslissing tot intrekking en de deugdelijke motivering ervan

18. Verzoeker voert aan dat de "feitelijke grondslagen" van de bestreden beslissing tot intrekking van de vergunningen tot het voorhanden hebben van zijn vuurwapens niet voorhanden zijn, terwijl ook elke motivering in die zin ontbreekt.

19. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

20. Zoals bij de behandeling van het tweede middel is gesteld, is de bestreden beslissing genomen in het raam van het in artikel 30 van de wapenwet georganiseerd administratief beroep. Zoals ook al is aangehaald, heeft dit beroep een devolutieve werking.

Op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren. Op grond van de devolutieve werking van het beroep, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

De devolutieve werking van het beroep zelf houdt in dat, bij gebrek aan andersluidende bepalingen die er te dezen niet zijn, de beroepsinstantie de aanvraag in haar geheel, in al zijn aspecten, zowel vanuit de legaliteit als de opportuniteit opnieuw onderzoekt. De beroepsinstantie doet uitspraak op grond van een eigen beoordeling van de mogelijke verstoring van de openbare orde met inachtneming van alle gegevens die haar worden voorgelegd. Zij is daarbij niet gebonden door de motivering die vervat is in de beroepen beslissing. Zij moet zich daarom niet beperken tot het onderzoek van de argumenten die tegen de beroepen beslissing worden ingeroepen en mag het beroep verwerpen om andere wettige redenen.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelings-bevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

21. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.5.). Hieruit blijkt dat het beroep wordt verworpen omdat “uit al deze feiten (illegaal bezit van vuurwapens, illegaal bezit van een verboden wapen, het voorhanden hebben van wapens zonder te voldoen aan de veiligheidsvoorschriften)” wordt “weerhouden” dat verzoekers “gedrag strijdig is met de openbare orde zoals ze hiervoor uitgebreid werd omschreven.” Deze feiten van voorhanden hebben van wapens in strijd met de wapenwet, zijn omstandig omschreven in de bestreden beslissing en de bestreden beslissing stelt, na

opgemerkt te hebben dat “bij het parket te Veurne […] het onderzoek over deze aangelegenheid nog niet [is] afgesloten”, dat desalniettemin de feiten vast staan: verzoeker is, “in strijd met de wapenwet, in het bezit van vergunningsplichtige wapens zonder daarvoor de nodige vergunningen te bezitten, meer nog [verzoeker is] zelfs in het bezit van een verboden wapen, hetzij een wapen met een geluiddemper” en “of deze wapens al dan niet eigendom zijn van [verzoekers] vader doet hieraan geen afbreuk, vuurwapens dienen immers te worden bewaard in de verblijfplaats van de houder ervan en die houder moet over de nodige vergunningen beschikken”. Voorts is “het bewaren van wapens in een niet gebruikte sauna […] uiteraard ook uit den boze en volledig in strijd met artikel 11, § 5 van het K.B. van 24 april 1997 […].”

Het wordt niet betwist dat deze feiten steun vinden in een strafdossier waarop de beroepsinstantie vermag acht te slaan. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een mogelijke verstoring van de openbare orde, mag de beroepsinstantie zich steunen op feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De enkele omstandigheden dat de verwerende partij er ten onrechte is van uitgegaan dat het opsporingsonderzoek inzake de bewezen bevonden feiten nog niet was afgesloten op het ogenblik van de bestreden beslissing, en dat zij op dat ogenblik geen kennis had van de minnelijke schikking, sluiten derhalve op zich niet uit dat de beroepsinstantie bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, de door de politie vastgestelde feiten in aanmerking kan nemen en bewezen achten. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat daar niet aan in de weg. Een minnelijke schikking doet enkel de strafvordering vervallen, maar ze houdt niet in dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich steunt, zich niet hebben voorgedaan, noch dat uit deze feiten door de verwerende partij niet mocht worden afgeleid dat het voorhanden hebben van de betrokken wapens een gevaar kan opleveren voor de openbare orde.

In de laatste memorie argumenteert verzoeker dat de feitenvinding niet correct en volledig is daar het loutere feit dat de procureur des Konings beslist tot het voorstellen van een minnelijke schikking en nadien tot de

herleiding ervan, er op wijst dat diens standpunt inzake de vraag of het wapenbezit een gevaar kan opleveren voor de openbare orde, is gewijzigd. Met deze argumentatie geeft verzoeker weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de zaak dan de beroepsinstantie, maar verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat deze in verband met de beoordeling van de in het strafdossier vervatte feiten en de kwalificatie ervan als een mogelijk gevaar voor de openbare orde, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

In het licht van wat voorafgaat, kan het argument van verzoeker niet worden bijgetreden dat de bestreden beslissing "in geen enkel opzicht deugdelijk gemotiveerd [is], nu niet eens kennis werd genomen van het afgehandelde strafonderzoek, en het gevolg dat de procureur des Konings te Veurne daaraan heeft gegeven". De feitelijke grondslag waarop de bestreden beslissing is gesteund is deugdelijk gemotiveerd en blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan.

22. Verzoeker voert ook aan dat de beslissing is genomen "zonder te beschikken over een gemotiveerd en omstandig advies van de procureur des Konings". Los van de reeds bij de behandeling van het tweede middel gedane vaststelling dat geen enkele bepaling van de wapenwet voorschrijft dat de beroepsinstantie bij de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid het advies dient in te winnen van de procureur des Konings - noch, *a fortiori* dat dit advies dan "gemotiveerd en omstandig" zou moeten zijn - maakt verzoeker niet aannemelijk dat, in het licht van de hiervoor onderzochte eigen beoordeling door de beroepsinstantie van het bestaan van de feiten en van het mogelijke gevaar voor de openbare orde, dit advies voor de beroepsinstantie noodzakelijk is voor een correcte feitenvinding en om zich met kennis van zaken te kunnen uitspreken.

23. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel

24. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Hiervoor is vastgesteld dat de beroepsinstantie haar beslissing kon steunen op de feiten vastgesteld in het strafdossier alsook dat in rechte geen advies dient te worden ingewonnen. De enkele omstandigheid dat de beroepsinstantie geen advies heeft ingewonnen bij de bevoegde procureur des Konings niettegenstaande het voorliggen van een gunstig moraliteitsverslag, houdt aldus op zich niet in dat de verwerende partij hierdoor op een onzorgvuldige wijze tot de feitenvinding is gekomen.

25. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

De toets van de beoordeling van de openbare ordeverstorende aard van de feiten

26. Bij de beoordeling of de voorliggende feiten een mogelijke verstoring van de openbare orde inhouden, oefent de beroepsinstantie een discretionaire beoordelingsbevoegdheid uit. De beoordelingsbevoegdheid ter zake van de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, is hiervoor uiteengezet.

Zoals hiervoor is vastgesteld, oordeelt de verwerende partij dat uit de feiten zoals die blijken uit het strafdossier en die bestaan uit het bezit van vergunningsplichtige wapens waarvoor aan verzoeker geen vergunning was verleend, het bezit van een verboden wapen en het niet naleven van de veiligheidsvoorschriften bij het bewaren van de wapens, blijkt dat verzoeker een gedrag heeft dat strijdig is met de openbare orde. De argumentatie ter zake van

verzoeker dat “noch in het dossier zelf, noch in de beslissing van de minister, ook maar een element of motivatie voorhanden is, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de handeling die [verzoeker] jaren terug heeft gesteld om zijn vader voor ongelukken te behoeden zou impliceren dat het voorhanden hebben van zijn 10 vuurwapens, waarvoor alle vergunningen waren bekomen en waaromtrent er zich sinds jaar en dag nooit ook maar één enkel probleem heeft gesteld, plots van aard zou kunnen zijn de openbare orde te kunnen verstoren”, geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de zaak dan de beroepsinstantie, maar verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat deze in verband met de kwalificatie van de voormelde feiten als een mogelijk gevaar voor de openbare orde, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

27. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het redelijkheidsbeginsel

28. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

29. De verwerende partij is de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan door te beslissen dat de wapenvergunningen van verzoeker en het recht om vuurwapens te bezitten vanwege de in de bestreden beslissing vermelde feiten om redenen van openbare orde moesten worden ingetrokken.

30. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het vertrouwensbeginsel

31. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Als rechtmatige verwachtingen kunnen worden beschouwd de verwachtingen die de burger in redelijkheid heeft kunnen puren uit het bestuursoptreden. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, kan de burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen.

32. Verzoeker ziet de miskenning van het vertrouwensbeginsel in het feit dat hij er rechtmatig op mocht vertrouwen dat de minister van Justitie enigszins rekening zou houden met het wettelijk vermoeden van onschuld en dus geen definitieve beslissing zou nemen vooraleer zich ter dege te informeren inzake de stand van het onderzoek en het gevolg dat de procureur des Konings te Veurne daaraan zou verlenen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij door de feiten die aan verzoeker ten laste worden gelegd als vaststaand aan te nemen, het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet schendt. Evenmin diende zij zich

voorafgaandelijk te informeren bij de procureur des Konings te Veurne. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij hem heeft verschalkt.

33. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

De beslissing om naar de toekomst toe geen wapens meer in het bezit te houden

34. Met de bestreden beslissing wordt niet alleen verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen waarbij hem het recht wordt ontzegd om vuurwapens voorhanden te hebben verworpen, maar werd ook beslist dat hij "ook naar de toekomst toe […] geen wapens meer in […] [zijn] bezit [kan] houden".

Verzoeker voert terecht aan dat de verwerende partij niet bevoegd is om dergelijke beslissing te nemen. Volgens artikel 11, § 3, 5°, van de wapenwet moet de persoon aan wie een wapenvergunning wordt verleend, voldoen aan de voorwaarde "niet het voorwerp zijn van een lopende schorsing en niet het voorwerp zijn geweest van een intrekking met nog actuele redenen van een vergunning tot het voorhanden hebben van of het dragen van een wapen". Op grond van deze bepaling moet aldus, wanneer verzoeker een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een wapenvergunning zou indienen, de verwerende partij middels een individuele beoordeling nagaan of de redenen die tot de bestreden beslissing hebben geleid op dat ogenblik nog steeds actueel zijn.

Deze bepaling staat er aan in de weg dat de bestreden beslissing op preventieve wijze beslist dat verzoeker in de toekomst geen wapens meer zal mogen bezitten.

De semantische benadering die de verwerende partij voorstaat in de laatste memorie en die inhoudt dat zij hiermee blijk geeft van haar inzicht op het ogenblik van de bestreden beslissing dat verzoeker, op basis van de feiten, nooit meer zou mogen beschikken over het recht om vuurwapens voorhanden te hebben,

maar dat hiermee de bevoegdheid van de overheid om toekomstige vergunningsaanvragen te beoordelen niet wordt beperkt, kan niet worden gevolgd. Ze geeft immers minstens de indruk dat de toekomstige beoordelingsbevoegdheid er door wordt ingeperkt, hetgeen strijdt met hetgeen hiervoor is gesteld.

35. Het onderdeel van het middel is gegrond.

Conclusie

36. Het derde middel is gegrond in de mate dat het bepaalt dat verzoeker naar de toekomst toe geen wapens meer in zijn bezit kan houden.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

37. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 30 en 31 van de wapenwet en van zowel de redelijke termijn als het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, doordat de minister van Justitie op 22 april 2013 uitspraak doet over het administratief beroep tegen een beslissing die op 6 juli 2011 werd ontvangen, terwijl krachtens artikel 30, tweede lid, van de wapenwet uitspraak gedaan wordt binnen de zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift en krachtens artikel 31 van dezelfde wet de in de wapenwet voorgeschreven termijnen waarbinnen de minister van Justitie een beslissing moet nemen, op straffe van nietigheid, alleen kan worden verlengd bij gemotiveerde beslissing en te dezen een dergelijke beslissing onbestaande is. Het is kennelijk onredelijk pas op 22 april 2013 een beslissing te nemen en een mogelijke verwijzing naar de intrekking van de eerdere beslissing is “van nul en generlei” waarde aangezien “krak dezelfde beslissing, met krak dezelfde motivatie” is genomen zonder om te zien naar de opmerkingen ter zake geformuleerd in het verslag van het auditoraat.

Verzoeker licht toe dat een gemotiveerde verlengingsbeslissing niet voorligt en dat het nogal duidelijk is dat de loutere vermelding van het feit dat de eerste beslissing werd ingetrokken, uiteraard niet dienend is. Hij stelt dat de intrekking van de eerdere beslissing van 16 februari 2012 de overschrijding van de redelijke termijn niet kan verantwoorden omdat deze louter gebeurde om de lopende procedure bij de Raad van State te zien stopzetten en hem te noodzaken tot nieuwe initiatieven en kosten. Na de intrekking werd dezelfde beslissing genomen, met dezelfde motivatie. Voor de overschrijding van de redelijke termijn is er geen enkele verantwoording voorhanden en de wijze waarop is gehandeld, getuigt van een kennelijke miskenning van zowel de zorgvuldigheid, de redelijkheid als het beginsel van rechtmatig vertrouwen. Volgens verzoeker dringt de vaststelling zich op "dat de verwerende partij gewoon volhardt in de boosheid, zich geen enkele moeite heeft getroost om advies in te winnen bij de enig bevoegde procureur des Konings en daarenboven een beslissing heeft genomen, zonder kennis van de concrete feitelijke toedracht, inzonderheid het feit dat het strafonderzoek wel degelijk werd afgehandeld."

38. In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker dat hij geen belang zou hebben bij het middel. Volgens hem impliceert de vernietiging van de bestreden beslissing dat de minister van Justitie gehouden is om opnieuw uitspraak te doen, dat hij dan zal moeten besluiten dat de beslissing van de gouverneur teniet wordt gedaan en dat op basis van de in die beslissing aangebrachte feitelijkheden geen nieuwe beslissing tot intrekking noch schorsing kan worden genomen gelet op het verstrijken van de redelijke termijn. Voorts zet hij uiteen dat de verantwoording door de verwerende partij van de onaanvaardbaar lange termijn gebeurt door te verwijzen naar fouten die zijzelf heeft begaan en waarvan hij niet het slachtoffer mag zijn.

In de laatste memorie voegt verzoeker daaraan toe dat artikel 31 van de wapenwet wel degelijk in een sanctie voorziet en het dus niet gaat om een termijn van orde. Verzoeker herhaalt ook dat hij wel degelijk een belang heeft bij het middel: enerzijds omdat bij een gegrond bevinden van het middel de beslissing

van de gouverneur als nietig moet worden aanzien en anderzijds omdat, indien tijdig een ongunstige beslissing was genomen, hij reeds in de mogelijkheid was geweest een nieuw verzoek tot het voorhanden hebben van een vuurwapen in te dienen.

Beoordeling

Schending van de artikelen 30 en 31 wapenwet

39. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 30 en 31 van de wapenwet.

Artikel 30 van de wapenwet is hiervoor reeds aangehaald (*supra*, punt 5). Artikel 31 van dezelfde wet luidt:

> "Art. 31. De gouverneur doet uitspraak:
> 1° over de aanvragen om erkenning overeenkomstig de artikelen 5, 6, 20 en 21, binnen vier maanden na de ontvangst ervan;
> 2° over de aanvragen om een vergunning overeenkomstig de artikelen 11, 14 en 17, binnen vier maanden na de ontvangst ervan. De verlenging kan per aanvraag slechts eenmaal worden toegestaan en de termijn ervan mag uiterlijk zes maanden bedragen.
> De in deze wet voorgeschreven termijnen waarbinnen de gouverneur of de minister van Justitie een beslissing moeten nemen, kunnen, op straffe van nietigheid, alleen worden verlengd bij gemotiveerde beslissing."

40. Om te bepalen of een termijn een vervaltermijn of een termijn van orde is, moet rekening worden gehouden met de expliciete of impliciete wil van de normsteller. Deze wil kan blijken uit het doel en de formulering van de termijnstelling. Indien er geen aanduidingen zijn over de wil van de normsteller en aan het verstrijken van de termijn geen gevolgen worden verbonden, is de termijn te beschouwen als een termijn van orde.

De wapenwet verbindt geen specifiek rechtsgevolg aan het overschrijden van de termijn van zes maanden om over het beroep tegen een beslissing van de gouverneur uitspraak te doen. Artikel 31, tweede lid van de

wapenwet houdt enkel in dat de in de wapenwet voorgeschreven beslissingstermijnen slechts kunnen worden verlengd, op straffe van nietigheid, bij gemotiveerde beslissing. Ligt geen dergelijke beslissing voor, dan houdt dit weliswaar in dat de in artikel 30, tweede lid, van de wapenwet bepaalde termijn van zes maanden niet formeel is verlengd, maar dit gegeven verandert niet de aard van deze beslissingstermijn, namelijk een termijn van orde.

Het louter overschrijden van de ordetermijn van zes maanden leidt niet tot nietigheid van de bestreden beslissing noch tot bevoegdheidsverlies van de beroepsinstantie.

41. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

Schending van de redelijke termijn

42. Verzoeker voert in het middel ook de schending aan van de redelijke termijn. Opdat dit onderdeel van het middel ontvankelijk zou zijn, dient verzoeker te doen blijken van het vereiste belang bij dit onderdeel. Het staat meer bepaald aan verzoeker om aanneembaar te maken dat hij *in concreto* is benadeeld door de vertraging bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de vernietiging wegens overschrijding van de redelijke termijn hem een voordeel oplevert.

Verzoekers eerste argument, in het bijzonder dat de minister van Justitie na vernietiging zou moeten besluiten dat geen nieuwe beslissing tot intrekking of schorsing meer kan worden genomen, faalt omdat dit voordeel in rechte niet bestaat. Overschrijding van de redelijke termijn leidt immers niet tot bevoegdheidsverlies van de beroepsinstantie. Anders dan wat verzoeker betoogt, brengt de vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de redelijke termijn aldus niet met zich mee dat de minister van Justitie gehouden is te besluiten dat geen nieuwe beslissing tot intrekking of schorsing meer kan worden genomen. Het in de laatste memorie ontwikkelde argument dat, indien de ongunstige beslissing vroeger was tussengekomen, hij reeds vlugger een nieuwe

aanvraag had ingediend, toont evenmin aan dat verzoeker aldus een voordeel heeft bij de nietigverklaring van de intrekkingsbeslissing op grond van de redelijke termijn. Dit argument toont mogelijks aan dat hij door het overschrijden van de redelijke termijn een nadeel heeft geleden - het niet vroeger kunnen indienen van een nieuwe aanvraag - maar op zich doet dit niet blijken dat de vernietiging van de bestreden beslissing op grond van de redelijke termijn, hem tot voordeel strekt, nu dit niet zou kunnen betekenen dat hij daardoor feitelijk en aldus op retroactieve wijze een nieuwe aanvraag kan indienen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing wegens de overschrijding van de redelijke termijn een voordeel oplevert voor verzoeker.

43. Het onderdeel is niet ontvankelijk.

Overige aangevoerde grieven

44. Wat tot slot de "kennelijke miskenning" betreft van zowel de zorgvuldigheid, de redelijkheid als het beginsel van rechtmatig vertrouwen, valt deze grief samen met wat hiervoor al is onderzocht bij de behandeling van het derde middel.

45. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

Conclusie

46. Het vierde middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 22 april 2013 in zoverre beslist wordt dat verzoeker ook naar de toekomst toe geen wapens meer in zijn bezit kan houden.

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**